

A. RAUTIO

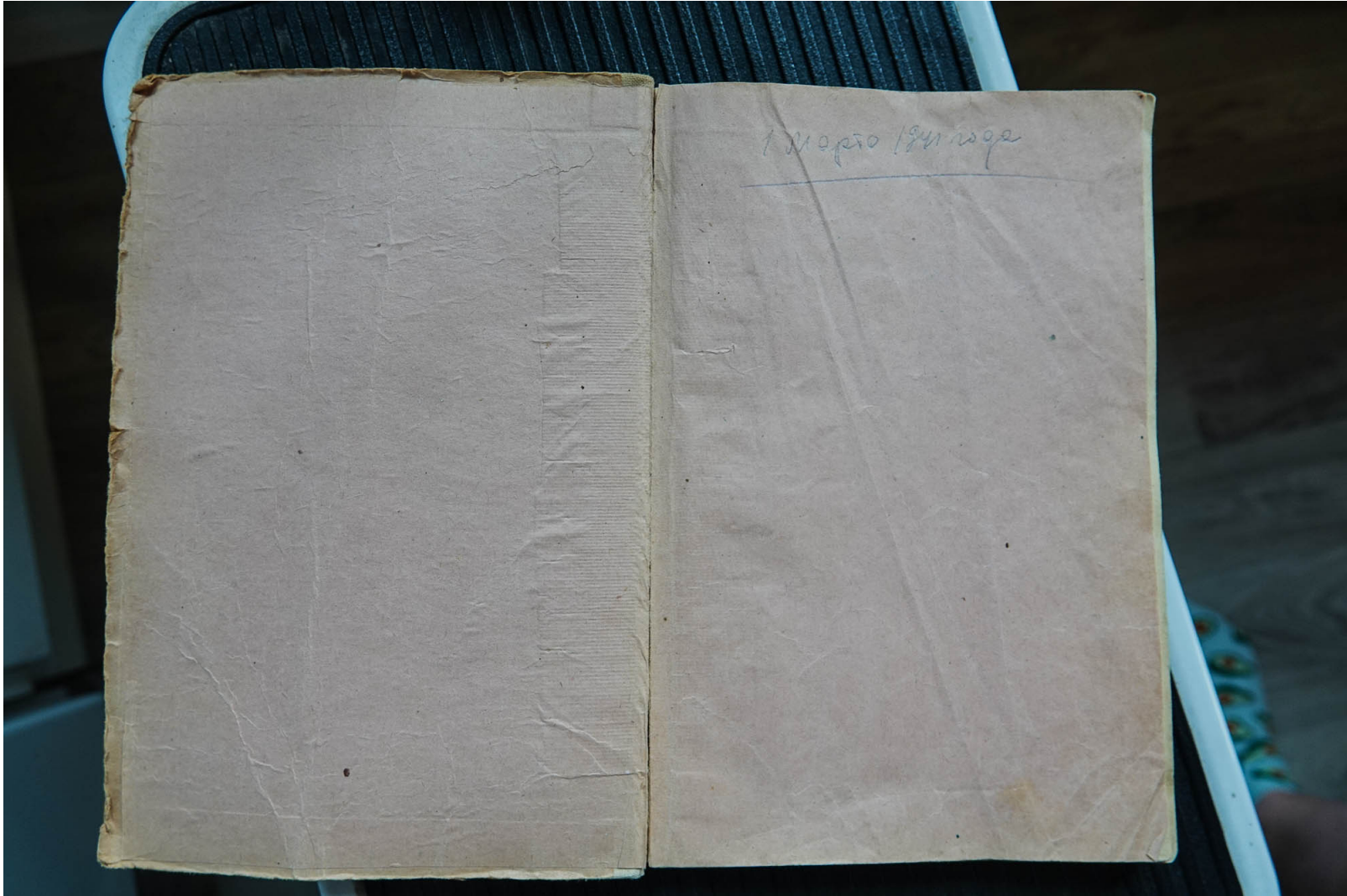
AAPINEN

KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n VALTION KUSTANNUSLIIKE
PETROSKOI 1940

Hinta 60 kop.

А. РАУТИО
БУКВАРЬ
(На финском языке)

Г. С. СИЗДАТ КФССР * ПЕТРОЗАВОДСК 1940 г.

1 Моего 1941 года

A. RAUTIO

AAPINEN

ENSIMMÄINEN PAINOS

KARJALAIS-SUOMALAISEN
SNT:n VALISTUSASIAIN KANSANKOMISSARIAATIN
HYVÄKSYMÄ

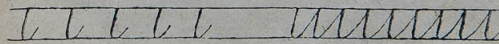
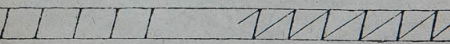
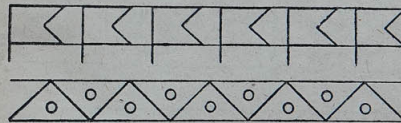
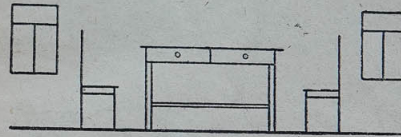
1940
PETROSKOI

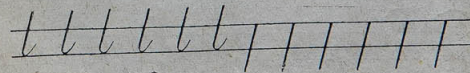
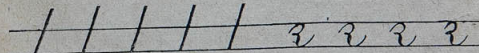
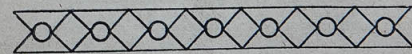
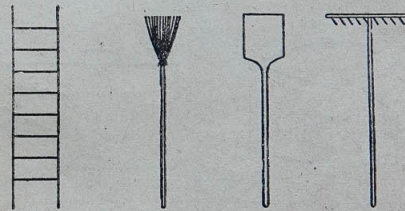
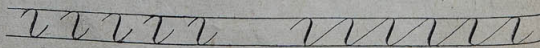
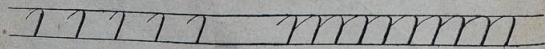
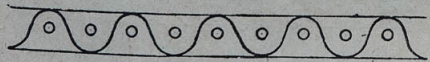
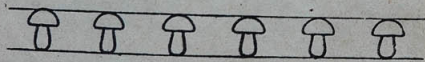
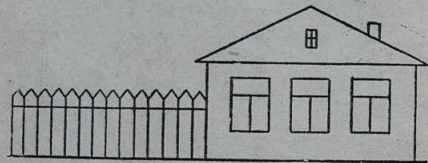
KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n VALTION KUSTANNUSLIIKE

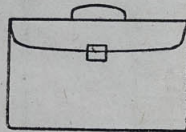
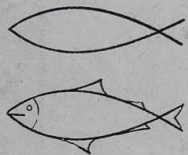
А. РАУТИО
БУКВАРЬ

ПЕРВОЕ ИЗДАНИЕ

УТВЕРЖДЕНО НАРКОМПРОСОМ КАРЕЛО-ФИНСКОЙ ССР

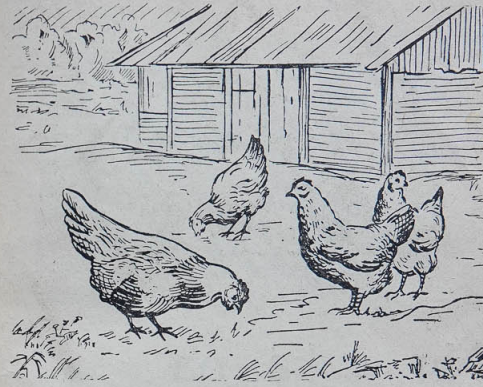

Handwriting practice row for the letter 'k'. The first part shows ten vertical strokes, and the second part shows ten cursive 'k' characters.

Handwriting practice row for the letter 'c'. The first part shows ten cursive 'c' characters, and the second part shows ten cursive 'a' characters.

Handwriting practice row for the letter 'l'. It shows ten cursive 'l' characters.

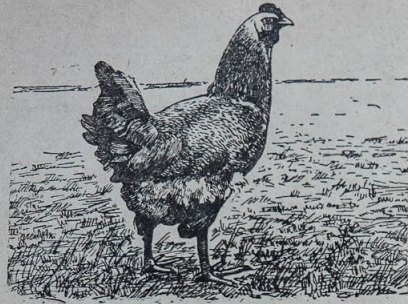
Aa

Kk

ka

Ka, ka, ka.

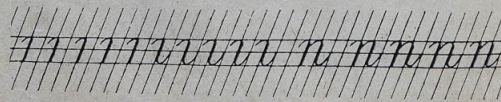
Handwriting practice for the letter 'a'. The first row shows ten cursive 'a' characters. The second row shows ten cursive 'k' characters.

Nn ka-na

ka	na	na
na	ka	ka-na

Kana ka, ka, ka!
Ka, kana.

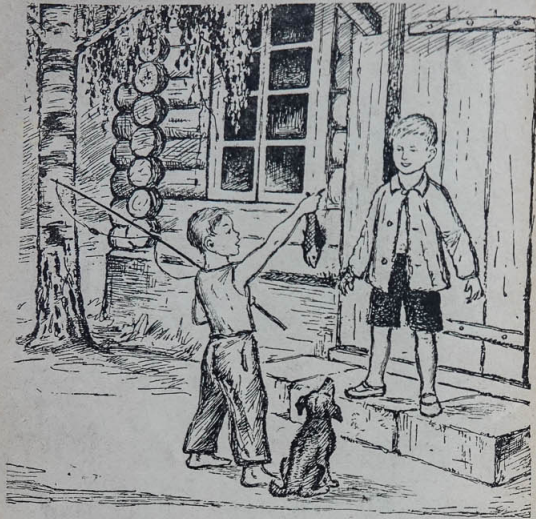

ka-la LI

ka-na	ka-la
ka-la	ka-na

Ka, kala.
Ka, kana.

Oo na | no | ko-lo
 on no | on | ka-la

On kala.
 No, kala.

o o o o o o o n O O O

o-ma ka-na Mm

on | ka-na | o-ma
 o-ma | o-ma | lo-ma

Oma kana.
 Kana on oma.

o o o o o m m m m m m m

k.la

ka-la	ko-lo	o-lo
la-ko	lo-ka	no-lo
Ka kala.		

k.l. .ma k.na

Oma loma.

o-ta Tt

o-ma	ka-la	ta-lo
o-ta	ta-lo	ma-to
o-ka	ka-ta	Na-ta

Nata, ota

Nata tata.

Uu nu-ku

nu-ku	ta-lo	lu-ku
ku-ka	tu-lo	O-ku
ma-ku	la-tu	o-ka

Nuku, nuku Oku.
 Kuka on Oku?
 Oku on oma.
 Nuku, oma Oku.

Uu Uu Uu Uu Uu Uu

o-ta	ko-ta	ku-lo
ta-o	ko-ko	ku-mu

Nata, ota Oku.

Nata, ota

Oku, ota

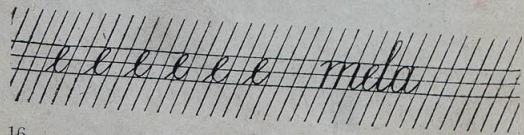
Ota, ota Oku.

Ee me-la

me-la	me-ne	o-le
ke-la	me-lu	e-mo
Le-a	ke-ko	lu-e
tu-le	ko-ne	Le-o

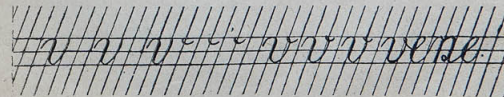
Lea, ota mela.
 Mene, ota mela.
 Tule, tule, Leo.

ve-ne **Vv**

ve-ne	ko-va	Le-o
ku-va	va-ko	Le-on
ta-vu	va-lo	o-le
va-na	va-la	e-lo

Vene on Leon.
 Leo, tule. Ota mela.
 — Mene vene.
 — Lea, ota.

li

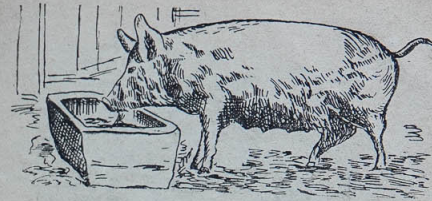
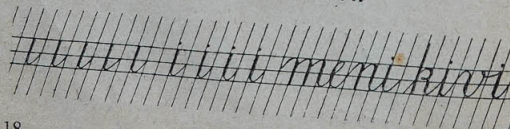
ki-vi
 vi-lu
 lu-mi
 me-ni
 ni-mi
 li-ka

ki-vi

ve-li
 ke-li
 no-ki
 ki-no
 ki-lo
 ti-na

tu-li
 lu-ki
 te-ki
 o-vi
 i-lo
 i-mi

Kivi on kova.
 Ota kova kivi.

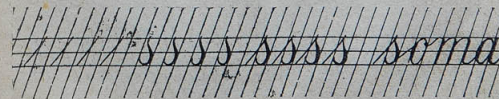

si-ka

Ss

si-ka	sa-na	ki-sa	i-lo
sa-vi	sa-vu	me-si	i-so
ve-si	sa-ta	su-ka	se
so-ma	sa-tu	su-ku	on-ko
Si-ma	as-tu	to-si	as-tu

Ka, sika.
 Onko se iso sika.
 Se on iso sika.
 Astu, astu iso sika.

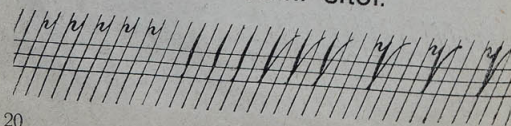

ai, oi

ai	poi-ka	ai-ka
vai	koi-vu	ai-ta
sai	Toi-vo	sa-noi
oi	Toi-nin	toi-voi

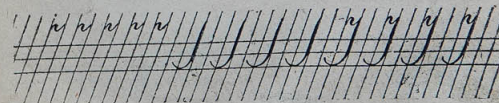
Toini on iso.
 Toivo on poika.
 Toivo on Toinin veli.
 - Ai, ai, voi, voi.
 Toini, ota Toivo, - toivoi Toivo.
 - Oi, voi, tule, tule, - sanoi Toini.
 Toivo tuli. Toini sitoi.

toi	voi-ta	lai-va	pai-ta
koi	soi-ta	kai-vo	pai-na
soi	oi-va	mai-to	pai-no

se
 sen

Oi, laiva, laiva!
 Laiva tuli.
 Sen nimi on „Toivo“.
 Se oli iso, oiva laiva.
 Laiva toi voita.

ka—na

ta—lo
ta—lot
ku—kat
lu—met
ni—met

ka—na
ka—nan
Na—tan
ke—nen
me—nen

ka—nat

me—ret
pi—not
lai—vat
koi—vut
kai—vot

Natan kana.

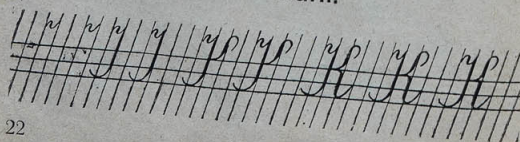
Kenen kana?

Kenen kanat?

Kanat ovat Natan.

Kenen kana muni?

Natan kana muni.

an—na

an—na
An—ni
an—nan
an—nat
kun—ne

kan na
kan—nan
kan—nat
ran—nat
kan—not

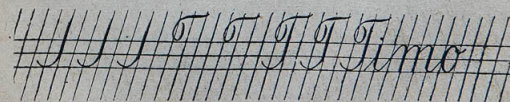
tun—nen
tun—net
ka—na—ni
o—ma—ni
o—ma—si

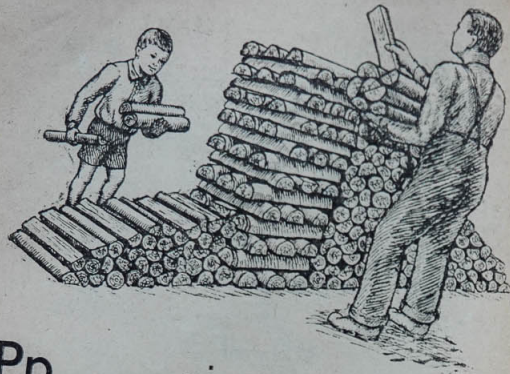
— Anni, anna kana.

— Annan, annan kanani.

— Kai tunnet omasi?

— Tunnen, tunnen omani.

Pp

pi—no

pi—no

pa—ta

pa—ni

pa—la

pu—no

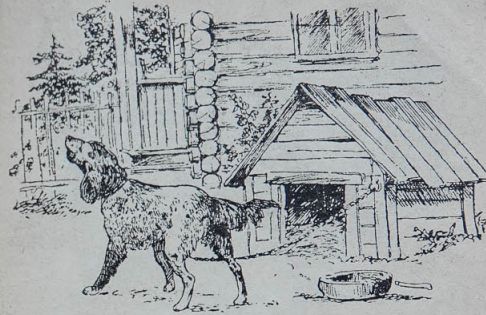
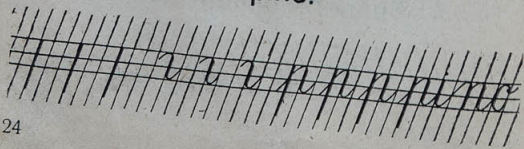
lu—pa

la—toi

sa—toi

pu—noi

Pino on iso.
Panu latoi ison pinon.
Timo pani pinon.
Ka, Timon pino.

koi—ra

Rr

re—po

po—ro

pu—ro

ru—no

ru—ma

me—ri

Ma—ri

roi—ma

sor—mi

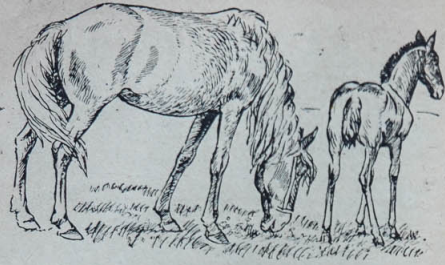
kor—va

var—sa

var—ma

Koira on iso.
Sen nimi on Repo.
Repo on Marin koira.
Repo on varma koira.

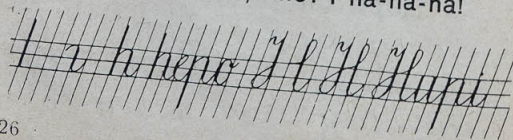

Hh he-po

ha-ka	he-po	ta-ka-na
ku-ha	he-von	mu-ka-na
lo-hi	le-po	ta-pa-na
pi-ha	le-von	va-ka-va

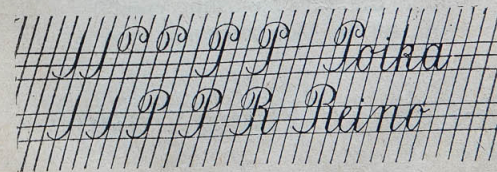
Iso hepo on vakava.
 Sen nimi on Poika.
 Hupi on varsa. Se on aina ison hevон
 mukana. Tuli levon aika.
 Hupi sanoi:— Ah, aho! I-ha-ha-ha!

kei-nu

ei	hei-lu	kei-nu-ni
hei	kei-no	kei-nu-ta
vei	lei-ki	hei-lu-ta
sei-so	lei-ri	pe-lo-ta
Rei-no	Lei-la	he-lei

Heilu keinuni hei, hei, hei!
 Nurin ei mene se ei, ei, ei!
 Hei, Leila, keinuta!
 Hei, Reino, heiluta!
 Keinu se vei, ei pelota ei!
 Helei, helei, helei!

kuk-ka

ku-ka	ak-ka	Maik-ki
kuk-ka	lak-ki	paik-ka
uk-ko	tak-ki	poik-ki
kuk-ko	nok-ka	kuk-ki-a
luk-ko	rok-ka	kuk-ki-va

Maikki kulki pikku puron poikki.
 —Kukka, kukka,—sanoi Maikki.
 —Ota, ota kukkia,—sanoi Veikko.
 Jopa oli kukkiva paikka.

AAA Annin kukka

kis-sa Mir-ri

ki-sa	po-ra
kis-sa	por-ras
ka-sa	mu-ru
kas-sa	mur-ru

Mir-ri	nos-ti	Res-su
Mir-rin	kor-vat	Hes-sun
ker-ron	tar-kat	He-lena

Kissan nimi on Mirri.
 Se on Hessun kissa.
 Kuka on Hessu?
 Hessu on Helena.
 —Mirri, minne menet,—sanoi Hessu.
 Mirri nosti korvat.
 Mirrin korvat ovat tarkat.

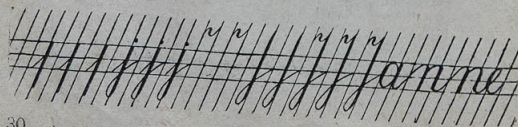
MM Mirri on kissa

Jj a-ju-ri

ja-no	ju-na	ja
jo-ki	hu-na-ja	a-ja
pa-ja	ha-vu-ja	a-ja-ja
lu-ja	he-po-ni	a-ju-ri
ra-ja	he-po-ja	ra-va-si

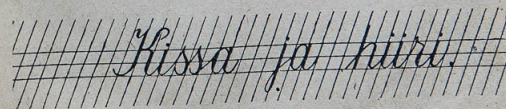
Jussi on hepo. Janne on ajuri.
 -Aja, aja ajuril!
 -Ajan, ajan heponi!
 Janne ajoi ja Jussi ravasi.

hii-ri

si-ka	Sii-na	rii-hi
sii-ka	Sii-nan	pii-ri
li-ka	hii-ri	vii-si
lii-ka	hii-ren	vii-sas

Siiri on kissa.
 Siina on hiiri.
 -Kissa, ota hiiri!
 -Siiri, ota Siina!
 Jo sai Siiri Siinan.
 Kissa sai hiiren.

lam-mas

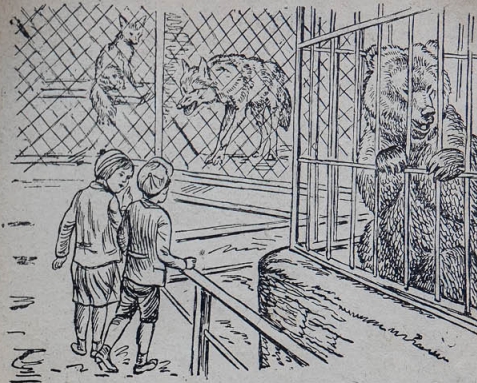
ku-mi
kum-mi
kum-ma
tum-ma
mum-mo

Mim-mi
Mim-min
lam-mas
ham-mas
sam-mal

to-ve-ri
ni-mik-ko
hei-nik-ko
koi-vik-ko
sam-mak-ko

Mimmin lammas on tumma.
-Kumma, kumma. Minne Mimmi,
sinne lammas, -sanoi mummo.
Lammas on Mimmin paras toveri.
Se oli Mimmin nimikko.
Mimmi hoiti sen.

Mimmin lammas

suu-ri

u-ni
uu-ni
Uu-no
uu-si
kuu-si

tu-li
tuu-li
luu-li
kuu-li
ruu-hi

kuu
suu
suu-ri
re-po-a
kon-ti-o

- Oi hukka, hukka!
- Uh, miten suuri susi!
- Ja kuusi repoa!
- Uuno, Uuno, kuule!
- Katso, kontio.

Kuusi repoa

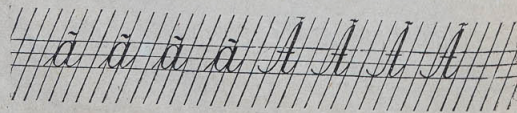

Ää

ne-nä

ä-lä	kä-ki	kä-pä-lä
kä-si	pä-re	ki-pi-nä
ke-sä	ne-nä	i-kä-vä
mä-ki	ke-rä	jä-kä-lä
tä-mä	te-rä	äm-pä-ri

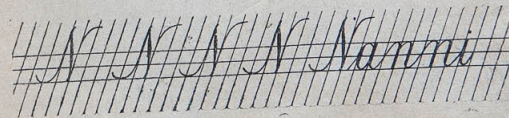
Istu ja opi.
 Katso tänne, Anja.
 Tämä on A ja tämä Ä.
 Älä sano A. Sano Ä.
 Joko tuli ikävä?

neu-vo

mei-tä	Teu-vo	lei-kim-me
kei-tä	leu-ka	o-lim-me
sei-nä	peu-ra	lin-tu-a
hei-nä	seu-ra	lin-tu-ja
lei-pä	keu-la	huu-si-vat

Me leikimme ulkona.
 Me olimme lintuja.
 Meitä oli kuusi lintua.
 Nanni oli emo.
 Teuvo oli susi
 Teuvo huusi:—Otan, otan!
 Nanni neuvoi:—Kotiin linnut!

kel-lo

ve-li	al-le	Nal-le-a
vel-li	Nal-le	Kal-lel-la
ke-lo	Kal-le	mai-ni-o
kel-lo	hal-la	hei-ni-en
pal-lo	mal-li	toi-sil-la
vil-la	tal-li	sel-lais-ta

Kallen koiran nimi on Nalle.
 Nalle on mainio koira.
 Kerran Kalle pani kello heinien alle.
 — Nalle, mene hae kello tänne! — sanoi
 Kalle.
 Ja Nalle toi kello. Ei ole toisilla sellaista
 Nallea. Nalle sai sokeria palkaksi.

g g g g Ganni

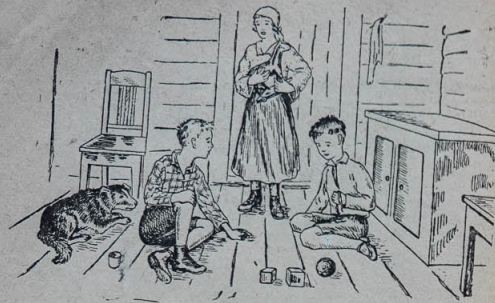
ty-tär

Yy

ky-ly	yk-si	pa-ras
ky-lä	yk-sin	las-ki
ky-nä	hy-vin	kas-toi
yy-vä	ty-tär	kas-voi
hy-vä	Syl-vi	kat-koi

Sylvi on hyvä tytär.
 Hän on kylän paras.
 Sylvi hyvin luki.
 Hyvin hän laski.
 Hyvin hän kukat hoiti ja kastoi.
 Ylen hyvin Sylvin kukka kasvoi.

yy y Sylvi on hyvä

äi-ti

äi-ti	päi-vä	he-vo-nen
näi-tä	Väi-nö	he-vo-sen
jäi	äi-jä	he-vo-s-ta
jäi-tä	läis-kä	Väi-nöl-le
säi-tä	räis-ke	mi-nul-le

Äiti osti Väinölle ja Leolle hevosen.
 Sillä oli hyvä leikkiä.
 Kerran heille tuli riita.
 — Anna minulle hevonen. Se on minun.
 — Enkä anna. Hevonen on minun.
 Äiti tuli ja vei hevosen. Näin jäivät
 Väinö ja Leo ilman hevosta.

Leo Väinö ja Leo

jä-nö

Ö ö

jä-nö	Yr-jö	ka-to-si
nä-kö	öl-ly	tö-mi-nä
pö-ly	y-lös	tö-mi-si
ty-kö	ty-tön	pö-ly-si
jö-rö	mö-kin	va-ro-en

Yrjö näki jänön.
 Varoen Yrjö meni sen tykö.
 Nyt jänö näki Yrjön.
 Heti jänö katosi.
 Kuja vain tömisi.
 Pöly ylös pölysi.

ö ö ö Ö Ö Ö Öly

Bb yö

yö	tal-vi	si-nu-a
työ	vah-ti	hyö-ri-ä
työ-tä	Bo-bi	syö-tä-vä
syö-tä	Bor-ja	syö-tis-tä
pyö-ri	Bo-ris	ys-tä-vä

Bobi on Borjan koira.
 Borja toi syömistä.
 Bobi vain hyöri ja hyöri.
 — Älä pyöri. Syö, syö Bobi.
 Se on Borjan työtä.
 Bobi myös tekee työtä.
 Se vahtii kaiken yötä.

b b B Borja ja Bobi

sa-de Dd

si-de	pa-dan	näy
ki-de	ka-dun	käy
ma-de	kä-den	käy-dä
jo-di	me-nee	tee
ma-don	pa-ke-nee	tee-ri

Dunja astelee: lits, lats. On sade.
 Kodin katon alla ei sada. Sinne Dunja
 pakenee.
 — Eikö sade pian lopu.
 — Uusia pilviä ei näy. Odota. Pian sade
 menee ohi.

d d a a sade sada

sie-ni

vie	pa-nee	vie-ras
tie	te-kee	vie-kas
pie-ni	Lee-na	sie-men
sie-ni	syö-dä	sie-neen
mie-li	vie-dä	pie-lus

Eilen satoi. Sieni kasvoi.
 Pieni Leena menee sieneen.
 — Tätä sientä voi syödä.
 Tätä ei voi syödä, — tiesi Leena.
 Leenan mieli tekee paljon sieniä.
 Sienet Leena vie kotiin.

Leena sienessä.

lan-ka

lan-ka	san-ko	ran-kas-ti
ken-kä	san-kan	rank-ka
hon-ka	sank-ka	van-kas-ti
run-ko	vin-kuu	vank-ka
han-ki	von-kuu	synk-kä

Tuli synkkä syksy.
 Tuuli vinkuu.
 Taivas on sankan pilven peitossa.
 Satoi rankasti.

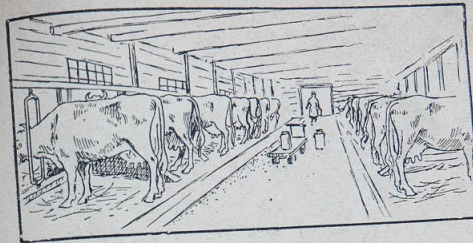
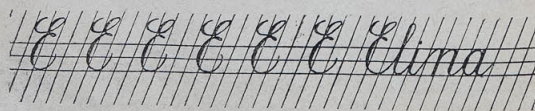
ran-ko vin-kuu synk-kä

maa

maa	saa-ri	kor-jaa
maa-han	vaa-ri	a-pu-na
saa-pas	aa-mu	ra-vis-taa
haa-pa	aal-to	nuh-te-li
haa-va	paar-ma	pu-to-a-vat

Syksyllä vaari korjaa satoa.
 Paavo on apuna. Paavo ravistaa puuta.
 Omenat putoavat maahan.
 — Älä pudota omenia. Ne menevät
 pilalle, — nuhteli vaari Paavo.

kol-hoo-si

kol-hoo-si	löy-si	leh-mi-ä
kol-hoo-sin	löy-ly	ky-läm-me
kol-hoo-sit	höy-hen	vä-hem-män
kol-hoo-sis-sa	köy-hä	suu-rem-pi

Kolhoosi.

Ennen oli kylämme köyhä.
 Lehmä oli vähän ja vielä
 vähemmän oli hevosia.
 Nyt meillä on kolhoosi.
 Kolhoosissa on suuri karja lehmä.
 Vielä suurempi karja on lampaista.
 Paljon on myös hevosia.

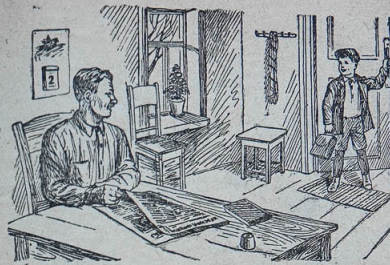

Mat-ti kou-lus-sa

o-ta	pou-ta	kou-lu
ot-ti	kou-ra	kou-luun
ai-ta	nou-se	kou-lus-sa
ait-ta	louk-ko	o-pe-ta
Mat-ti	jou-ten	o-pet-taa
Mart-ta	sou-ta-ja	o-pet-ta-ja

Matti ja Martta menevät aamulla kouluun. He eivät ole siellä jouten. Koulussa Matti ja Martta lukevat ja laskevat. Opettaja opettaa Mattia, Marttaa ja muita lapsia.

Opettaja opettaa.

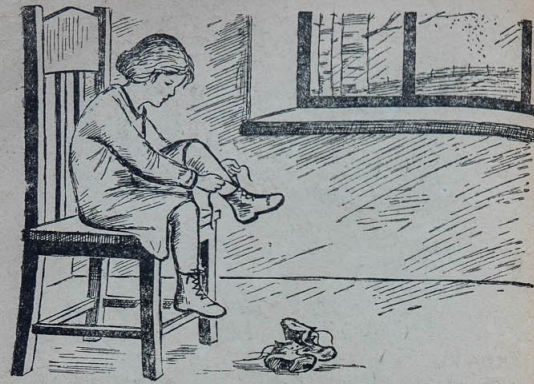

jää nap-pi

jää	nap-pi	hy-vil-lään
sää	lip-pu	mie-lis-sään
pää	Tep-po	kii-tet-tiin
vää-rä	op-pi-a	kii-tet-tä-vä
sää-li	tä-nään	lääkä-ri
sää-ri	vää-rää	kas-voil-laan

Teppo tuli kovin hyvillään koulusta. Iloinen hymy kasvoillaan hän katsoi isään.
 — Mitä hymyilet, Teppo?
 — Sain tänään „kiitettävän“ kaikilla tunneilla.
 — Sepä jotakin, — sanoi isä mielissään.

Ole ahkera.

Gg
ng

Olgan ken-gät

ken-kä	Ol-ga	ku-lui
ken-gän	Ol-gan	ku-lui-vat
ken-gät	lan-ka	i-has-tui
run-gon	lan-gan	uu-det

Olgan kengät kuluivat.
Äiti osti Olgalle uudet kengät.
Olga siitä ihastui.
Uudet kengät olivat hyvät.

g g g Olgan kengät

on-gen

tan-ko	on-ki	on-ges-sa
tan-gon	on-gin	sii-mas-sa
san-ko	on-gen	lan-gas-sa
san-gon	on-gel-la	tan-gol-la

Onni sai ongen. Ongessa oli lanka.
Langan nimi on siima.
Onni meni ongelle.
Onni onki kaloja.
-Ongi, Onni, ongella.

g g g g Gromov

kan-gas

kan-gas	ren-ki	hu-vit-ta-vaa
kan-gas-ta	ren-gin	pel-la-vais-ta
lan-gak-si	ren-gas	kor-ke-uk-siin
kan-kaan	san-gen	bam-bu-puus-ta

Leija.

Kosti tekee leijaa. Äidiltä hän sai vankkaa pellavaista lankaa. Vielä hän sai palan kangasta. Kankaan hän leikkoi langaksi häntää varten. Rungon hän tahtoi tehdä bambupuusta. Vankka runko oli katsella, kun leija vonkuen liiti korkeuksiin.

Sangen huvittavaa oli katsella, kun leija vonkuen liiti korkeuksiin.

Dunja ja Dagmar

söi

söi	öi-tä	Bru-no
söin	töi-tä	Bert-ta
söi-vät	vöi-tä	me-ni-vät
töi-hin	öi-sin	me-ne-vän-sä

Seimi.

Isä ja äiti menivät työhön.
 Pienet lapset vietiin seimeen.
 Pikku Bruno sanoi myös menevänsä töihin. Hän meni seimeen.
 Lapset istuivat syömään.
 Bertta vielä pesee käsiään.
 Lapset söivät puuroa ja maitoa.
 Bruno ja Bertta myös söivät.

Bruno ja Bertta

ui	ruis	leik—ka—si
pui	muis—ti	sir—pil—lä
kui—va	uis—tin	päi—väl—lä
pui—vat	puin—ti	puu—at—ral—la.

Ennen.

Ennen Pekka pui näin.
 Koko päivän hän pui.
 Viljaa tuli vähän.
 Pekka lopen uupui.
 Ohhoh! Voi, voi!
 Pekka kynti puuatralla.
 Hän kylvi käsin.
 Hän leikkasi sirpillä.

ko—ne	kol—hoo—si
ko—neel—la	kol—hoo—si—lai—nen
no—pe—a	kol—hoo—si—lai—set
no—pe—as—ti	pui—ma—ko—ne

Kone.

Pekka meni kolhoosiin.
 Kolhoosilaiset puivat koneella.
 Sen koneen nimi on
 puimakone.
 Koneella kolhoosilaiset
 puivat nopeasti.

Puimakone pui.

	au-ra	
au-ra	kyl-vää	kol-hoo-sim-me
kau-ra	kyl-vö-ko-ne	kol-hoo-sil-la
nau-la	niit-tää	kyn-tä-vät
rau-ta	niit-to-ko-ne	leik-kaa-vat
lau-lu	trak-to-ri	niit-tä-vät

Kolhoosimme.

Kolhoosilla on isot pellot.
 Sillä on koneita.
 Traktori vetää.
 Aurat kyntävät.
 Kylvökone kylvää.
 Niittokone niittää.

Kylvökone kylvää.

Ff Fed-ja Fo-fa-nov

pri-kaa-ti	kol-hoo-si-lai-si-a
pri-kaa-tin	sta-ha-no-vi-lai-si-a
pri-kaa-tis-sa	met-sä-työ-läi-nen

Metsätyö.

Tämä on kolhoosin prikaati.
 Se kaataa ja sahaa puita.
 Prikaatissa ovat Fokina, Friman, Fadejev,
 Trofimov ja Furmanov.
 Prikaatin vanhin on Fedja Fofanov.
 Kaikki prikaatissa ovat stahanovilaisia.

F F Fedja Fofanov

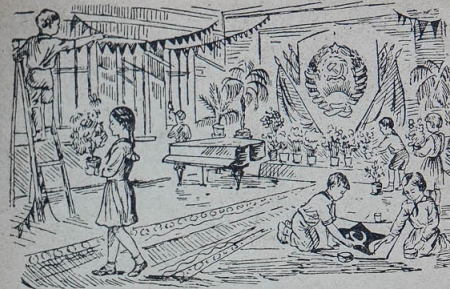

tyy—ni	teh—das	kii—ruh—taa
Tyy—ne	teh—taan	kii—reh—ti—ä
täy—tyy	teh—taas—sa	kii—ruh—ta—vat

Tehdas.

Tässä on tehdas.
 Tehdas on uusi ja suuri.
 Tässä tehtaassa tekee työtä
 livo ja Tyne.
 Tehtaan pilli huutaa.
 Heti työ alkaa.
 Täytyy kiirehtiä.
 Työläiset kaikki kiiruhtavat työhön.

Tehdas on uusi.

suo	tuo—li	Lo—ka—kuu
nuo—ri	kuok—ka	Lo—ka—kuus—sa
kuo—ri	luok—ka	val—mis—ta—vat
vuo—si	luo—kan	ko—ris—ta—vat

Lokakuu.

Kaikki lapset Lokakuussa
 juhlaa valmistavat.
 Iloiten ja touhuten
 he luokan koristavat.

Lokakuun juhla.

Lo—ka—kuu		mar—si—mas—sa
lo—ka—kuu—lai—nen		i—sän—maam—me
lo—ka—kuu—lai—set		voi—ton—juh—laa
lo—ka—kuu—lai—si—a		viet—tä—mäs—sä

Minä olen lokakuulainen.
Oletko sinä lokakuulainen?
Me olemme lokakuulaisia.

Pojat, tytöt Lokakuussa
marssimassa ovat tässä.
Isänmaamme nuori voima
voitonjuhlaa viettämässä.

Olen lokakuulainen

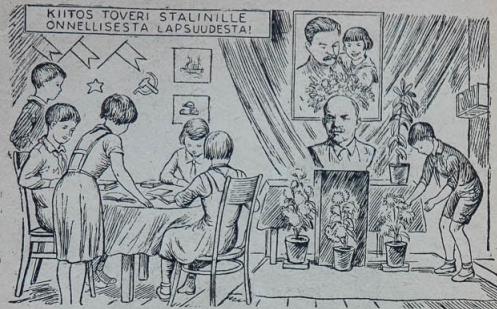

voit—to		reip—pa—has—ti
voit—ta—ja		var—ti—jak—si
voit—to—jem—me		heh—ku—rin—noin

Puna—armeija.

Marssin tahtiin reippahasti
astuu joukko hehkurinnoin.
Voittojemme vartijaksi
Puna—armeija käy innoin.

Puna armeija on
maamme lujia vartija

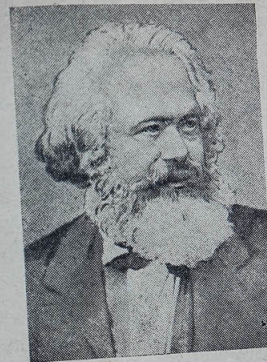
pu—na—nurk—ka
muo—to—ku—vat
jul—kai—su—ja
kir—joit—ta—neet
pii—rus—ta—neet

riip—pu—vat
pöy—däl—lä
ker—toi—vat
vii—saik—si
ih—mi—sik—si

Punanurkka.

Koululla on punanurkka.
Punanurkan seinällä riippuvat
Leninin ja Stalinin muotokuvat.
Pöydällä on albumeja.
Albumeihin lapset olivat kirjoittaneet ru-
noja Leninistä ja Stalinista.

Lenin ja Stalin

Karl Marx.

Karl Marx eli kauan aikaa sitten. Hän opetti koko maailman työläisiä ja talonpoikia. Karl Marx sanoi, että siellä missä on porvareiden valta eivät raatajat milloinkaan voi elää hyvin. Vasta silloin, kun porvarit ajetaan pois ja työväki ottaa vallan omiin käsiinsä voivat he ja heidän lapsensa elää onnellisina.
Karl Marx oli kaikkien lasten suuri ystävä.

Karl Marx

Aa Bb Cc Dd Ee Ff

Aa Bb Cc Dd Ee Ff

Gg Hh Ii Jj Kk Ll

Gg Hh Ii Jj Kk Ll

Mm Nn Oo Pp Qq Rr

Mm Nn Oo Pp Qq Rr

Ss Tt Uu Vv Xx

Ss Tt Uu Vv Xx

Yy Zz Ää Öö

Yy Zz Ää Öö

LUKEMISTA.

Lenin pienenä.

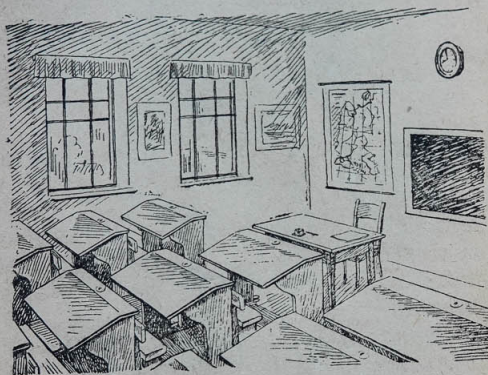
Hyvä toveri.

Volodja Uljanov opiskeli koulussa hyvin.
Usein tuli joku koulutovereista Volodjan luo.
Yksi ei osannut ratkaista laskua. Toinen ei
ymmärtänyt jotain muuta.
Volodja aina auttoi kaikkia.

*Alku työn kaunistaa,
lopussa kiitos seisoo.*

Silmälasit.

Veikko sanoi kerran isälle:
— Osta, isä, minulle silmälasit. Haluaisin lukea kirjoja niinkuin sinäkin.
— Hyvä on,— vastasi isä,— minä ostan sinulle silmälasit, mutta vain lasten lasit.
Ja isä osti Veikolle aapisen.

Luokka.

Meillä on kaunis luokka. Pulpetit seisovat suorassa rivissä. Musta taulu riippuu seinällä. Pulpettien edessä seisoo opettajan pöytä. Seinillä on kauniita kuvia.
Luokka on aina siisti. Siitä huolehtii päivystäjä ja me autamme häntä.

Talvi tuli.

Talvi on tullut. Lumi kattaa maan. Pakkanen paukkuu. Maa hohtaa ja kimmeltää.
Onpa se sooma!

Joet ja purot ovat jäätyneet. Joen jäinen pinta välkkyä kuin peili. Siinäpä on rattoisaa luistella. Luistimet vain esiin. Samoin kelkat ja sukset.

Hei vaan, miten hauskaa. Lapset leikkivät lumisilla. Siinä lumipallo vilahtaa. Puna poskilla punottaa. Silmät kirkkaina loistaa.

Lumiukko.

On lumiukko valmis.
niin suuri valkoinen.
Ja hiillistä on tehty
suu, silmät, nenä sen.

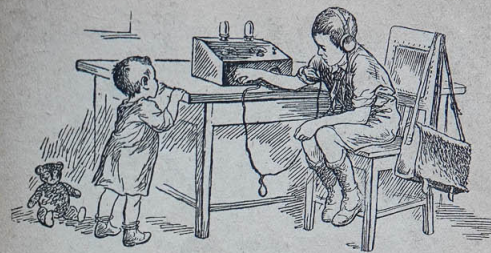
Luistelijat.

Jo tuulee pohjoinen,
jo peitti lumi maamme.
Jo järvi sininen
on jäässä, luistaa saamme.
Voi, katsos pientä veikkaa,
kun kaatui kuperkeikkaa!

Sananlasku.

Älä pelkää märkää säätä,
laita katto pitäväksi!
Älä lähde järven jäätä,
ellet tiedä kestäväksi.

Radio.

Fedja kuunteli lepopäivisin radiota. Pikku Dunjakin tuli aina mukaan.

— Dunja, tule! Radio laulaa. Tahdotko kuulla?

— Tahdon,— sanoi Dunja.

— Anna minä panen kuulotorvet korville-
si. Älä vain pudota.

— Ei Dunja pudota radiota.

Dunja nauraa ilosta. Dunjan mielestä ra-
dio laulaa kauniisti.

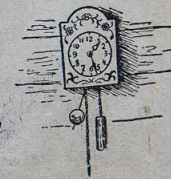
Arvoituksia.

Yöt kulkee, päivät kulkee,
ei koskaan perille pääse?

Kello.

Mustat siemenet, valkoinen
pelto?

Kirja.

Mäenlaskussa.

Pois nyt tieltä joutuisaan,
Poika tää kun lentää,
Kelkka kiittää nopeaan,
Kaadu se ei sentään!
Hei, heil Ei, eil
Kaadu se ei sentään!

Arvoitus.

Talvella on lakki päässä,
kesällä lakitta päin.

Kanto.

k . to

Kaksi pukkia.

Virtaavan puron poikki oli pantu silta.
Kerran kaksi pukkia kohtasi toisensa kes-
kellä siltaa. Siltalauta oli niin kapea, ettei-
vat pukit päässeet toistensa ohi. Kumpi-
kaan ei tahtonut perääntyä rantaan ja antaa
tietä. Silloin pukit alkoivat puskea toisiaan.
Otsa kumahti ja sarvet kalisivat. Mutta siitä
töytäksestä pukit horjahtivat ja molskah-
tivat puroon.

Kissa ja kilipukki.

Pikku-kissa iloinen
pellon pientareella peuhaa.
Kilipukki katsellen
sitä sivummalta seuraa.

Kilipukki partaa puistaa.
Silloin kissa hänet muistaa.
Etpä, kili, kiinni saa
pikku - kissaa sukkela.

Koon koukut.

Kosken Kolja koki koukut.
Kaksi kalaa Kolja keksi koukuista.
Kolja kantoi kaksi kalaa kontissa.
Kavala kissa keksi Koljan kalat.
Kolja kivahti: Kuts, kavala kissa!
Kissa kiiti koloon. Kolja kulki kotiin.
Kissan keinot. Koljan koukut.
Mitä sinulla?

Kolmen puun nimet.

Kerran kettu ja karhu kiistelivät siitä, kumpi ennen saa sanotuksi kolmen puun nimet.
Karhu sanoi: — Honka, mänty, petäjä.
— Siinä on vasta yksi puu, — sanoi kettu.
Sitten virkkoi nopeasti: — Haapa, raita, kataja. Siinä on kolme.

Kuka lähtee.

Äiti tuli lasten luo.
— Kuka lähtee viemään isälle tämän kirjeen?
— Minä lähdän vähän ajan kuluttua, — sanoi Tapani. — Nyt minä ajan hevosellani.
— Minä lähdän, mutta vähän myöhemmin. Leikin ensin nukan kanssa, — sanoi Veera.
— Minä lähdän heti, — vastasi Anita. — Puen nukan sitten, kun tulen.

*Aika kuluu arvellessa,
päivä päätä käännellessä.
Tee sä työsi ajallansa,
ilot pidä aikanansa.*

Arvoitus.

Olipa kerran kaksi veljestä. Heidän nimensä oli Ontro ja Ville. Ontro oli jo iso poika. Ville oli pienempi.
Ontro sanoi: — Eräässä puussa istui viisitoista varpusta. Eräs metsästäjä ampui niistä kahdeksan. Montako jäi jäljelle?
Ville vastasi: — Seitsemän.
Silloin sanoi Ontro: — Eipäs, jäljelle ei jäänyt yhtäkään, sillä kaikki muut lensivät pois.

V. I. Lenin.

Me kaikki muistamme Leninin sanat:
„Opi, opi ja opi“. Sentähden mekin opimme hyvin. Osaamme jo lukea ja kirjoittaa. Koulussa on hyvä järjestys ja on puhdasta.

Meidän, neuvostolasten, on hyvä elää.
Elämme onnellisina ja iloisina.

Kuka on tehnyt elämämme näin iloiseksi?
Kuka on tehnyt maamme näin onnelliseksi?
Sen on tehnyt bolshevikkien puolue —
Leninin ja Stalinin puolue.

I. V. Stalin.

Kaikki tuntevat toveri Stalinin. Hänet tuntee koko suuri maamme. Hänet tuntee koko maailma.

Toveri Stalin on SNTL:n kaikkien kansojen ja koko maailman raatajien johtaja ja opettaja. He kaikki sanovatkin häntä omaksi kalliiksi Staliniksi. Vihollisemme vihaavat Stalinia, mutta kaikkien maiden raatajat lämpimästi rakastavat häntä.

Kiitos, toveri Stalin, onnellisesta lapsuudesta!

Mamlakat.

Mamlakat on tyttönen, joka keräsi puuvillaa enemmän kuin muut. Tästä hänelle annettiin maamme kunniakkain palkinto — Leninin ordeni. Toveri Stalin lahjoitti hänelle kellon.

Lenin oli kuollut.

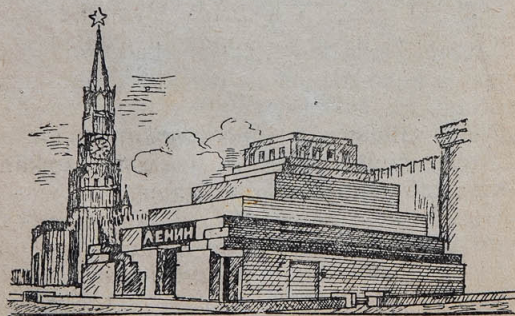
Oli kylmä talvi. Kipakka pakkanen puri nenää ja korvia. Mutta me emme tunteneet pakkasta emmekä vihlovaa tuulta.

Suurempi suru täytti meidän kaikkien mielen: *Lenin oli kuollut.*

Kyyneleet jäätivät poskille.

Suuri oli surumme.

Lenin oli kuollut.

M. I. Kalinin.

Maassamme tehdään suurta rakennustyötä. Meillä rakennetaan suuria tehtaita, kolhooseja ja sovhooseja. Meillä rakennetaan kaikkialle uusia kouluja. Kouluissa opiskelevat lapset ja aikuiset. Maamme tarvitsee paljon hyviä ja oppineita ihmisiä.

Uusi aika.

Hyv' on työläisen
nyt olla,
tehdä työtä tehtahissa,
kun on itse isäntänä
oman koneen
ohjaksissa.

Hyv' on myöskin
kolhoosnikan
peltojansa
muokkaella,
kun on itse isäntänä
Neuvostojen
Tasavallan.

Koiranpenikka.

On sillä nenä ruusuinen
kuin pieni ruusunnoppu,
ja neljä jalkaa sillä on
ja pieni häntätappu.

On sillä silmät pyöreät
ja vartalo kuin kerä,
tuo lasten pieni toveri
ja siskon silmäterä.

On sillä yksi toivomus
ja yksi aatos vainen:
kun saisin maitopisaran,
niin täytyis onni moinen.

Nuha.

Nenäs vuotaa. Sait jo nuhan.
Ulos lähtenyt lie uhan.
Nenäliinoin limat poista,
ettet tartuttaisi toista.

Sen, ken terve tahtoo olla,
vaivat pienet täytyy jaksaa:
hoitaa, huoltaa ruumistansa.
Reipas elo vaivan maksaa;

*Ei oppi ojahan kaada,
neuvo syrjähän syseä.*

Antin tuumat.

Oli ilta. Äiti ompeli lapsille vaatteita. Antti
siinä puuhaili lähellä.

— Kuule, äiti, — sanoi Antti äidille. — Kun
minä kasvan suureksi, olen sinulle ja isälle
oikein hyvä. Minä ammun ison karhun ja
teen teille turkit. Paljon muutakin hyvää
minä teen.

Äiti kuunteli hymyillen ja sanoi:

— Tuo on minusta kaunista kuulla, mutta
se voi olla silloin myöhäistä. Parempi olisi
alkaa heti.

— Mutta enhän minä vielä kykene ampu-
maan karhua, — arveli Antti.

— Jos lapsena olet vanhemmillesi hyvä,
opiskelet ja käyttäydyt hyvin, niin se tuot-
taa heille paljon enemmän iloa kuin turkit
tai joku muu, jota aiot heille miehenä teh-
dä.

*Parempi pieni anti kuin
suuri lupaus.*

Virkku mies.

Tuosta tunnen virkun miehen
pian söi, välehen kenki,
pian pistihen pihalle,
terävästi töille lähti.

Kontio talvella.

Kontio eli karhu valmistaa itselleen talveksi pesän. Lumi peittää sen.

Ja siinä kontio nukkuu koko pitkän talven.

Tuli kevät. Kontio nousee pesästään. Sillä on talven jälkeen kova nälkä. Se lähtee heti etsimään syömistä. Se kääntää kannot ja siirtää kivet saadakseen jotain syötävää.

„Metsästäjät“.

Kaksi miestä oli metsässä.

Miehet kirkuivat toisilleen:

- Minä tapasin kontion!
- Kun tapasit, niin tuo se tänne!
- Toisin, mutta se ei tule!
- Niinpä tule itse pois!
- Tulisin, mutta se ei laske!

Ei suuret sanat suuta halkaise.

Jänis talvella.

Jänis vaihtoi turkkinsa talveksi. Siitä tuli valkoinen. Nyt sen ei tarvitse niin pelätä. Sitä ei voi erottaa lumesta.

Jänis.

Tuumii jänis parka:
Mistä ruuan saa?
Sudet haavikossa
usein ahdistaa.

Märkä on ja kylmä,
pensaat paljastuu.
Turvaton nyt aivan
Ompi ristosuu.

Lintunen.

Nok, nok, nokkivi lintunen
kylmällä talvisäällä.
Tuisku on peittänyt siemenen,
lunta on oksien päällä.

Nok, nok, nokkivi lintunen
orpona pihamaalla.
Missä on murunen, pienoinen?
Kas, laudalla puiden alla.

Nok, nok, nokkivi lintunen
lapsille kiitokseksi.
Ilo on suoda tuo murunen
lintusen eineheksi.

Arvoitus.

*Edestä kuin ora, keskeltä kuin kerä,
perästä kuin petkelen terä.*

Kettu ja rapu.

Kettu kohtasi ravun ja sanoi:

— Lähde juoksemaan kilpaa. Kuka ketnet voittaa.

— Mikäs siinä, kuomaseni, lähdetään vaan.

Kun kettu lähti juoksemaan, niin rapu tarttui ketun häntään. Kettu juoksi perille, mutta rapu vaan ei irtaannu. Silloin kettu kääntyi katsomaan kuinka pitkän matkan päässä rapu ryömii. Heilautti siinä häntäänsä, rapu putosi maahan ja sanoi:

— Olen sinua jo kauan täällä odottanut.

Hiiriä pyydystämässä.

Katsoppas kummaa, virkkoi Miiri,
tuopa on oikein lystikäs hiiri,
sarvetkin päässä on sankarilla
juuri kuin pääsillä puskurilla.
Oivan paistin mä siitä saisin
kun siihen koskea uskaltaisin.

Oikea ja vasen.

Liisan entinen naapuri, Stella, oli muuttanut asuntoa.

Tänään piti Liisan mennä ensi kertaa Stellan luo.

Äiti neuvoi:

— Talo näkyy tuolla. Matkalla tulet tienhaaraan. Käänny siinä oikealle.

Liisa kulki tietä myöten. Sitten hän tuli tienhaaraan.

Äiti neuvoi oikealle. Sen Liisa muisti. Mutta kumpi on oikea? Sitä Liisa ei nyt muistanut. Hän mietti kauan ja niin piti palata kotiin.

— Äiti! Kumpi on oikea käsi?—kysyi Liisa.

— Tämä se on, —sanoi äiti. —Tällähän kättä annetaan.

Ja hän sitoi punaisen langan Liisan oikeaan käteen.

Nyt Liisa muisti. Siitä alkaen hän tunsikin oikean kätensä ilman lankaakin.

Sananlaskuja.

*Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa.
Ei kysyvä tieltä eksy!*

Kohteliaita lapsia.

Matkustaja tuli kylään. Tiellä oli joukko lapsia leikkimässä. Kaikki lapset siirtyivät syrjään ja tervehtivät:

— Terve!

— Terve, terve! — vastasi vieras ystävällisesti.

Vieras kysyi sitten:

— Missä täällä on Neuvosto?

Yksi pojista astui vieraan lähelle.

— Minä tulen näyttämään, —sanoi hän.

Ja hän saattoi vieraan Neuvoston talon portaille. Sitten hän sanoi hyvästi ja palasi toisten lasten luo.

Neuvostossa vieras oli sanonut:

— Tahtoisin mielelläni asua tässä kylässä. Sillä täällä on kohteliaita lapsia. Kohteliaat lapset ovat hyviä lapsia. Seläiset lapset tuottavat iloa vanhemmilleen ja isänmaalleen.

Kevätpäivä.

Loppunut on talvi jäinen,
poistui paha pakkassää.
Kevätpäivä ensimmäinen
mieliämme virkistää.

Kettu ja kurki.

Kerran asuivat kurki ja kettu naapureina. Kurki kutsui ketun kylään heillä käymään. Kettu meni kurjen luokse. Kurki tarjosi vieraalleen ruokaa. Kaatoi piimää syvään ruukkuun ja kehoitti kettua syömään kanssansa. Kurki nokki itse pitkällä kaulallaan piimää ruukun pohjalta, ja se kävi hyvin laatuun. Mutta kettu ei saanut mitään muuta, kuin sen, mitä ruukun laidalle tipahti. Kurki sanoi:

— Ottaapa minun orani, —
liikkuuko sinun lipasi?
Kettu vastasi:
— Ei liiku minun lipani.

Kettupa mietti: —
Älähän huoli, vuoroin
vieraisa käydään!
— ja kutsui kurjen
vuorostaan luokseen
kestiin.

Kurki noudatti kutsua. Kettu laittoi ruoan ja kaasi piimää matalalle lautaselle ja rupesi kurjen kanssa sitä syömään. Kettu latki piimää lautaselta, ja se kävi hyvin laatuun. Se sanoi kurjelle:

— Liikkuupa minun lipani, —
ottaako sinun orasi?
Kurki sanoi:
— Ei ota minun orani.
Kurki koetti nokkia lautasta ja pieksi
nökkansa siinä lyhyeksi.

Ken söi kesävoin?

Ken söi kesävoin?
Kissa söi kesävoin.
Missä kissa?—Aitan alla.
Missä aitta?—Maahan kaatui.
Missä maa?—Vetehen vieri.
Missä vesi?—Härkä särpi.
Missä härkä?—Niityllä.
Missä niitty?—Viikate vilahti.
Missä viikate?—Kannon päässä.
Missä kanto?—Toukka kaivoi.
Missä toukka?—Kukko nokki.
Missä kukko?—Kuusosessa.
Missä kuusi?—Kirves kaatoi.
Missä kirves?—Seinän alla.
Millä sieltä saatanehe?—
Haapaisilla halkoisilla,
Korennoilla koivuisilla.

Satu vuohesta.

Kaukana metsäss' ol' pikkuinen pirtti,
huh-hah-hei ja pikkuinen pirtti,
ja pirtissä vanha akka —
ja pirtissä vanha akka.

Ja akalla täll' oli hallava vuohi,
huh-hah-hei ja hallava vuohi,
mi oli hälle käynyt rakkaaks' —
mi oli hälle käynyt rakkaaks'.

Vuohi se kerran metsään karkas'
huh-hah-hei ja metsään karkas'
ja näki siellä ihmettä monta —
ja näki siellä ihmettä monta.

Kohtasi kolme hirmuista sutta,
huh-hah-hei niin hirmuista sutta,
ja siin' oli vuohen hukka —
ja siin' oli vuohen hukka.

Jäljelle jäi vain sarvet ja sorkat
huh-hah-hei vain sarvet ja sorkat.
Ja tämä on totisen totta —
ja tämä on totisen totta.

Mikä kummahan tuo lie?

Missi:

Kuules, Mirri veikko, sie,
mikä kummahan tuo lie?
Riksuttaa ja raksuttaa,
niinkuin sirkka raossaan.

Mirri:

Oiskohan tuo syötävää?

Missi:

Sillähän on silmät, pää,
ruumis, pitkä häntäkin...
kiinni totta iskenkin.

Västäräkin pesä.

Pitkät matkat oli västäräkki lentänyt. Se tahtoi pian tulla sanomaan, että kaunis kesä tulee.

Sitten rakensi västäräkki pesänsä halkopinon rakoon. Nyt siinä oli jo useita pieniä poikasia. Niille kantoi västäräkki matoja ja hyönteisiä. Lapset varovasti kävivät tirkistämässä pesään. Pienet poikaset avasivat suunsa. Ne luulivat äidin taas ruokaa tuovan. Ne olivat oikein hauskoja. Lapset eivät milloinkaan tehneet niille mitään pahaa.

Vieras poika kulki siitä ohitse ja näki västäräkin, joka vei nokassaan matoa halkopinon rakoon. Hän arvasi, että siellä on sen pesä. Ensin hän viskasi kivellä. Säikähtyneenä västäräkki lensi pesästään. Sitten veti poika pesän ulos. Pienet poikaset hän viskasi maahan kuoliaiksi. Sitten hän jatkoi matkaansa.

Voi, sitä surua mikä tuli lapsille, kun he näkivät mitä oli tapahtunut. Mutta vielä surullisempi oli västäräkki, vaikka se ei sitä osannut lapsille sanoa.

Löydetty veitsi.

Matti käveli maantiellä. Siinä hän näki kynäveitsen. Hän otti sen. Siinä oli kaunis pää ja kaksi kirkasta terää. Matti tuli siitä iloiseksi. Heti ryhtyi hän tekemään kaarnavenettä.

— Jopa oli hyvä löytö.

Näin hän ajatteli veistellessään.

Samassa tuli mies tietä myöten. Hän katseli tarkasti tielle.

— Tämä etsii veistä, — ajatteli Matti.

— Mitä etsitte? — kysyi hän.

Mies vastasi:

— Minulta putosi kynäveitsi, jossa oli valkea pää ja kaksi terää.

— Se on tässä, — sanoi Matti. Ja hän antoi veitsen miehelle.

*Karta lapsi valhetta,
puhu aina totta!
Leikissä ja tosissa
puhu aina totta!*

Rehellisyys maan perii.

Eespäin.

„Eespäin, eespäin!“
Se on laulu meillä.

„Taaksepäin“ ei ensinkään
Kun on opin teillä.

Heikki Mustina.

Lapset menivät äidin kanssa perunamaata kitkemään. Oli lämmin. Lasten tuli kuuma. Musti vain loikoi pientareella. Se oli mukavasti pensaasi siimeksessä.

— Äiti,—sanoi Heikki.—Tämä on niin ikävää. Jospa olisin Musti. Enkö saa, hyvä äiti, mennä Mustin kanssa loikomaan.

Äiti antoi Heikin mennä. Ja Heikki oli iloinen.

Ilta joutui. Käytiin illalliselle. Heikkikin tuli pöytään.

— Heikki,—sanoi äiti,—sinähän haluat olla Mustina. Musti ei syö pöydän ääressä. Se saa ruokaa kuppiinsa. Ja yöksi Musti menee ulos. Siellä se vartioi taloa. Se on Mustin tehtävä.

Heikki hämmentyi pahasti. Pitikö hänen nyt syödä Mustin kanssa? Pitikö mennä yöksi ulos Mustin kanssa.

— Hyvä äiti!—sanoi hän häpeissään,—kyllä minä tästä alkaen autan sinua. Kitken ja teen muutakin. Saanko tulla pöytään paikalleni.

Heikki sai tulla pöytään. Mutta nyt hän tiesi, että Mustillakin oli tehtävänsä.

Työ miehen kunnial

Koivu.

Koivu kasvoi talon takana. Se oli vanha ja suuri. Sen siimeksessä vanhemmat aina joutoaikana istuivat ja lapset leikkivät kuumilla ilmoilla.

Lari sai isältä pienen kauniin veitsen. Se oli oikein teräväkin. Kerran Lari käveli ja veisteli. Hän kulki koivun ohitse. Huviksensa hän alkoi veistellä kuvia koivun runkoon. Syvät haavat tulivat koivuun. Mahla valui runkoa pitkin.

Kun isä näki koivun turmeltuna, tuli hän kovin pahoilleen. Hän tiesi, mitä siitä seuraisi.

— Tämä puu on tarvinnut kymmeniä vuosia kasvaakseen,—sanoi hän.—Nyt olet sinä, Lari, yhdessä hetkessä sen turmellut. Siitä on ollut meille niin paljon hyötyä ja iloa. Se on ollut koko seudun kaunistuksena.

Lari oli hyvin pahoillaan. Hän kovasti katui tekoansa. Hän olisi tehnyt mitä hyvänsä, jos olisi saanut koivun terveeksi.

Koivun lehdet kellastuivat ja putosivat pois. Seuraavana keväänä ei siihen enää tullut ollenkaan lehtiä.

Kuivana se siinä törötti, kunnes se polttopuiksi kaadettiin.

V. M. Molotov.

Artekissa.

Vanhin veljeni Mitja on pioneeri. Hän on kiitettävä oppilas. Kesällä Mitja lepäsi Artekissa. Siellä hän ui meressä ja oli paljon ulkona.

Kerran tuli heidän luokseen Artekiin toveri Molotov. Hän puheli kauan ja laski leikkiä lasten kanssa. Hän oli siittänyt Mitjan päätäkin. Miten onnellinen onkaan Mitjamme.

*Hyvä on lapsen lassa olla,
vanhemman hyöän varassa!*

L. M. Kaganovitsh.

Miten Mitja pelasti junan.

Mitja kulki kouluun rautatien vartta pitkin. Yht'äkkiä hän huomasi, että kiskon pää oli rikki. Ja juuri silloin oli asemalle tulossa pikajuna.

Mitja juoksi junaa vastaan, sieppasi pioneeriliinan kaulastaan ja alkoi sitä heiluttaa. Koneenkäyttäjä heti huomasi Mitjan ja pysähdytti veturin.

Näin Mitja pelasti junan ja satojen ihmisten hengen.

Rautatien päällikkö lähetti Mitjalle tästä urotyöstä rahapalkinnon ja toveri Kaganovitshin muotokuvan.

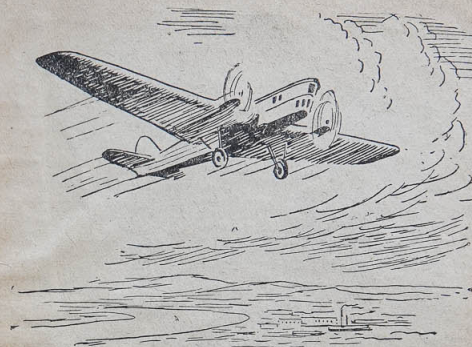
K. E. Voroshilov.

Laulu Voroshilovista.

Me muistamme taisteluretket,
Tien aavoilla kentillä maan,
Kun työläisten armeijat suuret
Sai sisseinä taistelemaan.

Ja tiedämme: meidän on voitto,
Kun taistelukutsu se saa,
Kun päällikkö on Voroshilov —
Toveri sekä taistelija.

*Eläköön oma Punainen Armeijamme,
rajojemme uskollinen vartija!*

Lentäjä Kosti.

Kosti oli koulussa aina hyvin ahkera. Hän teki mielellään lentokoneita. Välitunneilla hän toisten lasten kanssa leikki sotaleikkejä.

Sitten hän meni lentäjien kouluun. Ja nyt hän lentelee isolla sotalentokoneella. Hän puolustaa maatamme vihollisilta.

Nuori rajavartija.

Konsta oli neljännen luokan oppilas. Hän opiskeli hyvin. Kotona hän aina auttoi isää ja äitiä.

Kerran äiti pyysi Konstaa hakemaan lemmiä metsästä. Konsta lähti. Hän käveli metsässä ja kuunteli tarkasti, eikö mistään kuu-

luisi lehmän kellon kilahdusta.

Silloin hän kuuli oudon rasahduksen aivan läheltä. Hän piilottautui pensaikkoon. Puiden välistä vilahhti mies.

— Kukahän se täällä kävelee, — arveli Konsta itseksensä. Miehellä oli harmaa puku ja hän oli tuntematon, sen tiesi Konsta. Hän tunsikin tarkasti kaikki lähitienoon miehet. Konsta kiiruhti kotiin ja kertoi äidille kenet oli metsässä nähnyt. Äiti pikaisesti ilmoitti asiasta rajavartiostolle.

Rajavartijat tulivat ja Konsta ohjasi heidät metsään. Mies saatiin kiinni. Hän osoitautui rajan takaa tulleeeksi urkkijaksi.

Kas näin meidän neuvostolapset vartioivat rakkaan isänmaamme rajoja.

Kers. Väinö Kyttä

Vielyärvä 17/8 41